

[LT]

Mano konkursui teikiamo darbo tema – Ecce homo – tarp praeities ir ateities. Ecce homo – žodžiai išverčiami kaip „štai žmogus“. Būtent jie yra Poncijau Piloto žodžiai, kuriais jis kreipėsi į minią, kai Kristus buvo nuplaktas antrą kartą. Jis manė sukelsiąs minios gailėstingumą ir Jėzus nebūsiąs nukryžiuotas. Tai yra svarbiausia nuoroda, kuria rėmiausi galvodama apie savo darbą. Mes visi esame tik žmonės. Kiekvienas turime savų išgyvenimų, savų nuoskaudų, savų džiaugsmų. Kiekvienas kažkuo tikime ir netikime. Galu gale kiekvienas turime šeimą ir jos istoriją. Toks mąstymas privertė atsigręžti į patį žmogų kaip savos istorijos tęsinį. Į žmogų kaip į meno subjektą, į žmogų kaip į pačią save. Sąvoka „ecce“ gali būti suprantama analogiškai Heideggerio „da“ sąvokos reikšmei: „čia“ arba „štai“ būtis. Šie abu aspektai gana tiksliai atskleidžia mano darbo koncepciją: žmogaus kaip laikiškos būtybės, gyvenančios tam tikroje konkrečioje socialinėje terpėje bei „čia“ ir „dabar“ kuriančios savo giminės istoriją, apmąstymas. Tokiu būdu pabrėžiamas žmogaus kaip laikiškos būtybės trapumas bei šeimos kaip laikinos egzistencijos įprasminimo struktūros prasmė.

Nuoroda žodžiuose tarp praeities ir ateities, norėjau pabrėžti savo, o taip pat ir visų žmonių santykį su laiku. Kurdama paveikslus naudojausi fotografijomis, nes laikas jose neišnyksta, o tik įgauna dar didesnę prasmę. Tik laikas padaro nuotraukas vertingas.

Nuotraukose, kurias perkėliau į paveikslus užfiksuota mano šeima, mano tėvai. Jos atskleidžia skirtingus amžiaus tarpsnius tarsi nuoroda į laiko tėkmę. Tai sustabdytos akimirkos, kurių pasekoje ateitis – dabartis, aš ir mano patirtis. Kurdama paveikslus siekiau vaizduojamas akimirkas paversti istoriškai svarbiomis, gal net šiek tiek sakrališkoms, nes šeima yra kaip vertybių altorius, kurį vadiname svarbiausiu dalyku gyvenime. Stengiausi šiek tiek atitrūkti nuo praeities ir vaizduojamus artimus žmones stumti į savo dabartį, o tam nuotraukos labai pasitarnavo.

Dar vienas svarbus dalykas, kurį visada turėjau galvoje kurdama paveikslus – tėvo netektis. Man tai buvo proga nuolat išlaikyti ryšį, kuris nutrūko būtent tais metais, kai pradėjau lankyti universitetą. Ši kūryba leido nepamiršti ir pabrėžti, kad tėvų dėka esu tokia kokia esu. Esu štai toks žmogus, kokie jie yra nuotraukose. Aš juos tik perkėliau į ateitį savo kūryba, aš piešiau juos tokius, kokia jaučiuosi būdama pati. Man tai yra žmogau apibrėžimas, todėl štai žmogus.

[EN]

„Ecce homo: between past and future“ is the subject of the work I present for YPP'14 contest. *Ecce homo* can be translated as „behold the man“, the phrase used by Pontius Pilate when he presented scourged Jesus Christ to the people. He thought of arousing mercy of the crowd and Jesus wouldn't be crucified – this is the main reference and inspiration of my artwork. We're all but human, we all have unique experiences, suffering and joy, we believe or we don't, we have a family and own a story. All these ideas made me think of a man as a continuation of his own story, as a piece of art, as me myself. The concept „ecce“ can have analogy to Heidegger's „da“ - „here“ or „this“ regarding existence. Both of these aspects reveal the concept of my artwork, representing a man as subject strongly related to time, existing, living in a social medium, „here“ and „now“ creating the story of his kind. I also accentuate the human fragility and also meaning of family as a structure giving an implication to this temporary existence.

Reference „between past and future“ I want to emphasize my own and every man's relation with time. In creation process I used photographies, because the time doesn't fade away there – it makes even more sense, it makes these pictures valuable.

The photos I referred depicts my parents, my family. They reveal different moments of life, the flow of time. They are stopped moments of past and their continuation, the future, is also the present – me and my experience. By combining all these concepts in artwork I wanted to make those moments very important, even sacralized, since I declare family as an altar of values, the most important thing in life. Photographies were also helpful for connecting the past to my present.

One more important thing for my art is the loss of my father. Creation has always been a way to stay in kind of touch, to maintain the connection which was lost exactly in the year of my entrance to university. Art helped to understand and once again accentuate that the way I am is kind of continuation and also a result of my parents' story. Here I am a human-being just like they are in those pictures. I just transferred them to the future, I drew them the way I felt myself. This is my definition of a human-being, so *behold the man*.

[LT]

Rūta Mockutė (1991)

Puslapis: <https://www.facebook.com/pages/Art-from-photos-Pie%C5%A1imas-tapyba-i%C5%A1-nuotrauk%C5%B3/285355561519255?fref=ts>

Kūrybinė biografija

2009m. Personalinė paroda Kretingos kultūros centro parodų salėje „59 šeštadieniai“.

2012m. Jungtinė paroda Garždų krašto muziejuje.

[EN]

Ruta Mockute(1991)

Website: <https://www.facebook.com/pages/Art-from-photos-Pie%C5%A1imas-tapyba-i%C5%A1-nuotrauk%C5%B3/285355561519255?fref=ts>

Creative biography

2009 Personal exhibition in Kretinga cultural center exhibition hall “59 Saturdays“.

2012 Exhibition of students of KU Faculty of Arts Fine Arts speciality in Garždai museum.